

ἐγκαταλείπωμεν οὐδὲν εἰς τὸ μέλλον δυνάμενον νὰ ἐκτελεσθῇ
εἰς τὸ παρὸν, καθότι

Μέλλον! τῆς τύχης παίγνιον, τοῦ βίου εἰρωνεία,
λέξις οὐδὲν σημαίνουσα ἢ πάροδον τοῦ χρόνου,
καὶ φάρμακον ὕπερ βροφᾶ παροῦσα ἢ πικρία,
ὅπως ἐπέλεθ' αὖριον μετὰ ὁμοίου πόνου.

Ἐπιμεληθῶμεν, προσφιλεῖς ὁμιληταί, τὸ παρὸν, περιθάψωμεν
αὐτὸ, τὰς τοῦ παρελθόντος ἐλλείψεις ἐν αὐτῷ ἀναπληροῦντες,
ἐξαλείψωμεν ἀπὸ τοῦ νοῦς ἡμῶν τὸ μέλλον, διότι πάντοτε ἔστι
ζοφερὸν, ἀφανὲς, ἀβέβαιον.

Μέλλον! καθὼς ἡ ἀστραπὴ τὸ σκοτὸς ἐπεκτεῖνον
τῆς συμφορᾶς ὁ ἐμπαιγμὸς, ἰσχὺς ἀδυναμίας,
τὸ σκοτεινόν του πρόσωπον ἐπὶ τοῦ τάφου κλίνον,
κ' ἐκεῖθεν θάλλον, ὡς ἐλπίς κενὴ ἀθανασίας.

Ἐργασθῶμεν ἐνόσω δυνάμεθα, ἐργασθῶμεν ἐνόσω ἔχομεν και-
ρόν. Προσπαθήσωμεν ἐκάστην ἀπωλεσθεῖσαν ἐπὶ ματαίῳ στιγ-
μῆν ν' ἀναπληρώσωμεν εἰς τὸ παρὸν, διότι ἀρκετὸν ἤδη διά-
στημα τοῦ βίου ἡμῶν παρῆλθε, καὶ ὅτι δὲν ἠδυνήθη τις νὰ
κατορθώσῃ εἰς διάστημα εἴκοσι ἐτῶν, ἀδυνατεῖ νὰ τὸ πράξῃ
εἰς τὸ μέλλον. Λογίζωμεν καλῶς τὴν στιγμὴν ταύτην, ἣν ἐνιαυτὸν
ἀποκαλοῦσι, καὶ θὰ ἴδωμεν ὅτι

Ἐν ἔτος . . . ὕδατος σταγῶν εἰς ἄβυσσον αἰώνων . . .

Μήπως τὸν βίον πάντοτε ἡ ἄκανθα δὲν στέφει;

Ὁ χρόνος ἐπακολουθεῖ τὸν παρελθόντα χρόνον,

Ἐπίσης ἔχει ἥλιον, ἐπίσης ἔχει νέφη. (1)

Ἀποδυσθῶμεν εὐθαρσῶς εἰς τὸν καλὸν ἀγῶνα, μοχθήσωμεν νῦν
ὅτ' ἔχομεν τὸ φῶς, πρὶν καταλάβῃ ἡμᾶς ἡ σκοτία, «ἐν ἣ οὐδεὶς
δύναται ἐργάζεσθαι.» Ἐργασθῶμεν, πράξωμεν ὅ,τι δυνάμεθα,
διότι τῶν κόπων μας ἀνάγκη ἔχει ἡ σεπτὴ ἡμῶν πατρίς, καθότι,
ἐὰν μείνωμεν νῦν ἀργοὶ ἐλεύσεται ἡμέρα, καθ' ἣν βεβραυμένοι
ὑπὸ τῶν θλίψεων θέλωμεν ἀνακράξαι «ἐπάνελθε, ἐπάνελθε, ὠραία
μου νεότης!» Πλὴν αἱ κραυγαὶ ἡμῶν θέλουσι ναυαγήσει ὡς φωνὴ
βωῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Φεῦ! θέλει εἶσθαι ἀργὰ πλέον!

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 31 Δεκεμβρίου 1878.

ΑΛΕΞ. ΠΕΚΙΟΣ.

(1) Δ. Παπαρηγόπουλος.